



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **H. T. T.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-26567/ZM-2025

takto:

- I. Žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobce z 22. 4. 2025 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, evidované pod sp. zn. OAM-26567/ZM-2025, a to ve lhůtě 7 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 210 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta, Mgr. Štěpána Svátka.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a žalobní argumentace

1. Žalobce se domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného. Uvedl, že požádal 22. 4. 2025 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty. O této žádosti žalovaný nerozhodl v zákonné lhůtě, ačkoliv má k dispozici všechny potřebné podklady.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2. Žalobce se obrátil na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (Komise) s podnětem k uplatnění opatření proti nečinnosti. Komise opatření vydala a přikázala žalovanému o žádosti rozhodnout do 60 dnů od žalobcova výsledku. Tuto lhůtu považuje žalobce za příliš dlouhou a navíc navázanou na skutečnost, kterou nemůže ovlivnit. Od opatření proti nečinnosti uběhlo v době podání žaloby 30 dnů a žalobce nebyl doposud k výsledku předvolán. Není ani jisté, že k výsledku dojde. Žalobce se proto obrátil na soud.
3. V replice k vyjádření žalovaného žalobce doplnil, že žalovaný provedl výsledek 29. 9. 2025, ale doposud (k 30. 9. 2025) o věci nerozhodl.

2. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel, že by byl ve věci nečinný, a navrhl soudu, aby žalobu zamítl.
5. Shrnl průběh řízení a žalobní argumentaci a uvedl, že výsledek žalobce je stanoven na 29. 9. 2025. K opatření proti nečinnosti uvedl, že je zcela na Komisi, jak dlouhou dobu stanoví žalovanému pro vydání rozhodnutí či od jakého úkonu se bude tato lhůta počítat.

3. Posouzení věci soudem

6. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci výslovně souhlasili [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (s. ř. s.)]. Při přezkoumání tvrzené nečinnosti vycházel soud ze skutkového stavu v době vydání rozsudku dle § 81 odst. 1 s. ř. s.
7. Žaloba je včasná, přípustná a důvodná.
8. Žalobu na ochranu proti *nečinnosti lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí* (§ 80 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce požádal o pobytové oprávnění 22. 4. 2025. Roční lhůta je proto zjevně zachována.
9. Ze správního spisu i tvrzení účastníků vyplývá, že žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Nadřízený správní orgán vydal opatření proti nečinnosti, žalovaný dosud ve věci nerozhodl.
10. Soud dále posuzoval důvodnost žaloby.
11. Nečinnost správního orgánu je objektivně existující stav, kdy v zákonné lhůtě nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Vzhledem k tomu, že Komise v posuzované věci dospěla k závěru, že žalovaný je nečinný, a vyhověla tak žalobcově žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, je presumována nečinnost žalovaného před vydáním opatření a správní soud není oprávněn tento závěr přehodnocovat [rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS]. Soud se proto zabýval jen následným nejednáním žalovaného.
12. Nadřízený správní orgán v opatření proti nečinnosti stanovil lhůtu 60 dnů „*od výsledku účastníka řízení*“. Tato lhůta je nepřiměřená a žalovaný se mýlí, pokud tvrdí, že je zcela na nadřízeném orgánu, jak dlouhou lhůtu v opatření proti nečinnosti stanoví a od jakého okamžiku ji bude odvíjet.
13. Ústavní soud v nález z 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20, vysvětlil, že v případě stanovení lhůty v návaznosti na konkrétní úkon „*bezvýslednost vyčerpání pak nastane až prvním dnem po konci opatření proti nečinnosti určené a marně proběhlé lhůty, jde-li o lhůtu přiměřenou*“ (bod 54). NSS na tento nálezh navázal a dovodil, že krajský soud je v řízení o nečinnostní žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

povinen vyčkat, až lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti uplyne (rozsudek NSS z 21. 4. 2022, čj. 2 Azs 248/2021-34). To však platí pouze v případě, že jde o lhůtu přiměřenou. V rozsudku z 27. 10. 2022, čj. 1 Azs 171/2022-54, NSS tuto úvahu rozvinul: „*Má-li být soudní ochrana proti nečinnosti správního orgánu efektivní, je nezbytné, aby soud hodnotil i přiměřenost stanovené lhůty, a to právě za účelem posouzení, zda byla splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti. Nepřiměřeně dlouhá lhůta by totiž odsouvala poskytnutí soudní ochrany, resp. naplnění podmínky řízení o bezvýslednosti předchozích prostředků. Samotné posouzení lhůty jako nepřiměřené tak totiž může vést i ke splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany. S ohledem na výše uvedené to znamená, že správní soud se musí nejprve vypořádat s námitkou nepřiměřené lhůty a teprve pokud ji shledá jako přiměřenou, vyčká jejího uplynutí. Bylo by absurdní, aby v případě nepřiměřené lhůty vystavil soud žalobce povinnosti vyčkávat na její uběhnutí a podat novou žalobu, jak to učinil v této věci městský soud. Stejně absurdní by však bylo, pokud by soud v řízení o žalobě sám vyčkával na konec této lhůty a splnění podmínky bezvýslednosti, byla-li by tato lhůta nepřiměřeně dlouhá*“ (bod 20). Jestliže nadřízený správní orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu, neboť jde z hlediska ochrany jeho práv v podstatě o shodnou situaci, jako když tento správní orgán na žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nijak nezareaguje.

14. V posuzované věci nepovažuje soud lhůtu stanovenou v opatření proti nečinnosti za přiměřenou ze dvou důvodů.
15. Zaprvé – lhůta v délce 60 dnů je stejně dlouhá jako zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. NSS přitom v již citovaném rozsudku čj. 1 Azs 171/2022-54 uvedl, že „*lze akceptovat, že nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší*“ (bod 21). V posuzované věci však o žádný takto výjimečný případ nejde. Z odůvodnění opatření proti nečinnosti ani ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, z nichž by bylo možné usuzovat na opodstatněnost takto dlouhé dodatečné lhůty. Vzhledem ke všem těmto okolnostem byla lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti zjevně nepřiměřená. Žalobci se opatřením proti nečinnosti nedostalo účinné ochrany.
16. Zadruhé – odvíjet lhůtu od provedení výsledku nelze, neboť tím nejsou dostatečně chráněna žalobcova práva na včasné rozhodnutí o jeho žádosti. Je totiž zcela v rukou žalovaného, zda a kdy žalobcův výslech provede. Tento závěr není nový a pro žalovaného (i Komisi) může být jen těžko překvapivý. Správní soudy jim ho totiž vysvětlují opakovaně již přes dva roky (např. rozsudky zdejšího soudu z 18. 7. 2023, čj. 10 A 81/2023-32, bod 15, a ze 17. 6. 2025, čj. 10 A 53/2025-21, bod 13, usnesení zdejšího soudu z 26. 9. 2023, čj. 3 A 74/2023-42, a z 2. 11. 2023, čj. 11 A 99/2023-23, bod 19, dále rozsudky Krajského soudu v Brně z 26. 9. 2024, čj. 29 A 55/2024-33, a rozsudky Krajského soudu v Praze z 8. 4. 2025, čj. 51 A 5/2025-32, bod 12, a z 22. 7. 2025, čj. 41 A 43/2025-21, bod 8).

4. Závěr

17. Soud shrnuje, že žaloba je důvodná, neboť žalovaný je ohledně žalobcovy žádosti nečinný. Jeho nečinnost autoritativně určila Komise a dodatečná lhůta, kterou žalovanému Komise poskytla, je nepřiměřená. Soud proto postupem dle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost o žádosti rozhodnout, a to do 7 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Lhůtu ke splnění této povinnosti soud určil především s přihlédnutím k dosavadní délce řízení.

18. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobce, který byl ve věci plně úspěšný, má právo na jejich náhradu. Náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a odměny za zastupování advokátem. Ten ve věci učinil tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a vyjádření z 30. 9. 2025), za které mu náleží odměna 4 620 Kč/úkon [§ 9 odst. 5 a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], společně s náhradou hotových výdajů ve výši 450 Kč/úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náleží žalobkyni na náhradě nákladů řízení částka ve výši 17 210 Kč.
19. Lhůta k platbě náhrady nákladů řízení je stanovena podle § 160 odst. 1 v části věty za středníkem zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (o. s. ř.), místo plnění podle § 149 odst. 1 o. s. ř.; oboje ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. října 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu